

НАТАЛІЯ ЦВАР

# ЗА МІЩЕЮ

ЗВЕРШЕННЯ



Київ

УДК 821.161.2'06-312.9  
Ц25

**Цвар Н.**

**Ц25** За межею : Звершення : роман-фантазі. Київ : Видавництво Ліра-К, 2023. 250 с.  
ISBN 978-617-520-471-9

Зоряна запрошують на засідання Чаклунської Ліги. Чаклуни визнають його Силу і вбачають у ньому достойного однодумця. Але для проходження обряду ініціації необхідно виконати певне завдання, яке доведе його істині можливості. Зорян беззаперечно погоджується на подвійне випробування, адже його виконання буде запорукою відновлення здоров'я та життєвих сил Янка, хлопчика, що розділив з ним Силу чаклуна Сільвануса, та за якого несе відповідальність перед його батьками. Щоб здобути третій магічний ніж та камені молдавіти Зорян з товаришами вирушає у Зелені Карпати. Безліч пригод і випробувань стають на шляху до виконання завдання, адже ворожих сутностей і людей з злостивими намірами стрічається дорогою доволі. Чи встигне хлопець вчасно знайти ніж та камені у невідомих краях, адже життєві сили Янка на межі, а завдання можливо виконати лише у час найдовшого дня та найкоротшої ночі у році?

**УДК 821.161.2'06-312.9**

**ISBN 978-617-520-471-9**

© Цвар Н., 2023

© Видавництво Ліра-К, 2023

Крізь молоде ніжне листя крон пучками пробивалися вранішні сонячні промені й утворювали на землі світлі острівці. Весняний вітер розхитував верхівки дерев, і ці яскраві рухомі плями перебігали то вперед, то назад. Вони ковзали по щільних заростях вітряниці, що вкривала все довкола густим пишним килимом. Тоненькі стеблини-ніжки вінчали ніжні витончені квіти. Вони граційно похитували білосніжними голівками услід вітру. Здавалося, що кожен наступний подих вітру здмухне майже невагомі пелюстки і понесе їх у незвідану далечінь.

Зорян спинився на самісінькім краю цього килима, щоб не прим'яти бодай жодної квітки, і зачаровано дивився на це зеленаво-біле безмежжя. Він вийняв з кошика окраєць білого хліба і поклав його на суху роздвоєну гілляку.

— Ліс-батько, Земля-мати, прийміть моє підношення і дозвольте у вас цілющих дарів взяти, на благі справи і з добрими помислами.

Сіра пташина спурхнула, майнула над головою і щезла у гіллі. У верхівтті зашумів вітер. Зорян перевів погляд на окраєць. Кілька мурах вхопили крихти, що впали на торішнє підсохле листя, і подубили їх до мурашника неподалік. Хлопець усміхнувся — його підношення було прийнято. Він вклонився на три сторони, прошепотів замовляння і взявся обережно зрізати ніжні стебла вітряниці. Коли кошик наповнився, Зорян знову вклонився на три сторони і вийшов з-під дерев на осоння. Життєдайне сонце зігріло і стерло рештки прохолоди. Студеність квітневого вітру була ще доволі відчутною в затінку дерев. Хлопець всівся на округлий теплуватий камінь і підвів очі до сонця. Настій трав, який він донині пив щоранку, дав можливість не тільки бачити в темряві. Зорян помітив, що після споглядання сонця у нього не пливуть яскраві плями і кольорові кола перед очима, як раніше. Він узяв із кошика квітку, підніс її до очей, а тоді перевів погляд на сонце. За мить



Зорян знову поглянув на квітку. Очі не сльозилися й чітко бачили найменші прожилки на різьблених листках, тоненькі жовті ворсинки у середині квітки та дрібнюсінький пилок на їхніх кінчиках. Він знову перевів погляд на сонце, затримав його на довше, а тоді знову подивився на квітку. Сонце на чіткість зору не вплинуло. Хлопець задоволено гмикнув, усміхнувся і ще кілька разів повторив дії, щоразу збільшуючи тривалість споглядання сонця. У якусь мить він відволікся і напружився, відчуваючи на собі чийсь погляд. Спиною пробіг ледь відчутний холодок. Зорян різко підхопився, на ходу витягнувши меч з-за спини, і розвернувся у сторону, звідки відчував погляд. Неподалік, на чималому пласкому камені, сиділа велика кішка. Сонце виблискувало на її вугільно-чорній шерсті. Кішка не виказувала найменшого неспокою чи тривоги від войовниче наставленого меча і готового до нападу Зоряна. Обкрутивши лапи довгим пухнастим хвостом, настовбурчивши угору надміру довгі вуха, вона незворушно дивилася примруженими зеленими очима, наче насміхаючись.

— Селена? — здивовано промовив Зорян.

Він заховав меч, розслабився і роззирнувся довкола.

— Ти сама? Виходить, що Руфіна вже повернулася з Лучеська.

Селена ледь-ледь ворухнула кінчиком хвоста і випнула пухнасту грудину.

— Ти принесла мені від неї звістку?

Кішка незворушно продовжувала сидіти на камені. Вона лише округлила зелені очі, пронизуючи поглядом Зоряна, котрий повільно наближався до неї. Хлопець обережно сягнув рукою до складки вола, що утворювала потайну кишеню на шиї кішки, й витягнув невеличкий складений листок. Від нього йшов тонкий аромат лаванди та троянд. Зорян простягнув руку, щоб погладити Селену, та кішка відхилилася, застережливо округлила очі й кілька разів невдоволено повела в різні боки хвостом. Хлопець посміхнувся, забрав руку від незалежної свавільної тварини і розгорнув послання.

— Чаклунська Ліга. Будь опівдні в замку Акваріуса, — пошепки прочитав він і поглянув на сонце, що вже піднялося достатньо високо. — Залишається обмаль часу... Треба встигнути.

Селена граційно зіскочила з каменя, потягнулася, вигнувши спину, а тоді злегка тернулася головою і боком об його ногу й пішла геть, виблискуючи чорною шерстю. Зорян схопив кошик з вітряними



цею і прожогом кинувся до Іскоростеня, який височів попереду на гранітному підвищенні. За думками про збір чаклунів, про те, що і він там має бути, про обмаль часу на дорогу та нестримний біг, Зорян майже нічого не помічав довкола. Повз нього проносилися обочини з молодим різнотрав'ям, місток через рів, підйом до в'їзних воріт. Він запихався від бігу і тільки на ходу гукнув охоронцями біля в'їзних воріт та Семибору, який виглянув з сторожової вежі, що дуже поспішає. За ворітьми, посеред висіченого в скелі проході, Зорян спинився, щоб хоч трохи віддихатися, трохи пройшовся по-вільним кроком і знову побіг. Він оминав вози, що рухалися навстріч, окремих перехожих і купки жінок, котрі зібралися потеревенити. На базарній площі довелося петляти й викручуватися, щоб не наткнутися на покупців, які зі смаком торгувалися за будь-яку дрібницю, торговок з тацями, наповненими пиріжками, булками, кренделями, та зівак, що просто стовбичили й витріщалися на все довкола. Вигуки, шум, гам, брязкіт і метушня трохи відволікли від думок, та вони швидко знову заповнили всі помисли. Зорян влетів у кімнату, розсипав квіти на столі, щоб не зіпріли, і прожогом кинувся до конюшні. Він перевів подих лише тоді, коли вскочив на осідланого Тумана.

Знову перед очима пронеслися городяни, хати, ворота, міст, а тоді зелені ниви, луки та темні смуги лісів. Зорян звіддала примітив дві пишні ялини і спрямував до них коня. Він минув цей орієнтир, зістрибнув з Тумана і повів його за вуздечку. Десь тут, серед скелястого масиву, був ілюзорно замаскований прохід. Зорян пильно вдивлявся в нагромаджене каміння. У заглибинах і тріщинах зрідка зеленіли пророслі кущики трави та тонкі деревця. У якусь мить очі вихопили з цієї маси невеличку сосну. Її пишні голчасті гілки поволі коливалися від вітру й видавалися нечіткими, розмитими. Хлопець спинився. Каміння в цьому місці було якимось зернистим і наче йшло дрібними брижами.

— Туман, нам сюди, — кліпнувши для певності кілька разів очима, промовив Зорян. — Магія ілюзії Солани, як завжди, вражає.

Він повів коня прямісінько у суцільний скелястий масив і без перешкод пройшов, наче розчинився у ньому. Невеличка сосна продовжувала похитувати розпливчастим віттям.

Зорян увійшов у вузький прохід між стрімкими скелястими стінами й оглянувся. Позаду залишилося залите сонцем зеленаве поле, розцяцьковане пишними кущами верболозів. Їхнє довгасте



листя тріпотіло й виблискувало в сонячних променях. Тут, поміж скелястих стін, був затінок і прохолода. Маленькі деревця, що якимось чином утримувалися на невеличких виступах, тягнули угору до світла тоненькі гілочки. Ноги занурювалися у м'які густі купини моху. Цей темно-зелений килим поглинав кроки і стук копит Тумана. Сонце лише тонкою смугою проникало у цей прохід. Його життєдайне проміння потрапляло сюди не надовго, швидко проходило короткий проміжок між скелястими стінами посеред дня і зникало. Зараз освітлена доріжка пролягала майже посередині ущелини. До опівдня часу майже не залишилося.

— Туман, треба поспішати, — вскочив Зорян у сідло і пришпорив коня.

Кінь майже беззвучно понісся вперед та згодом виринув з вологої прохолоди на освітлену і прогріту сонцем долину. Між молоді трави розкинулися в буйному цвітінні ніжні триколірні братки, волохаті голівки лугової сон-трави, жовтогарячі кульбаби, острівці фіолетової конюшини та червонуватих рябчиків. Над цим яскравим розмаїттям клопоталися бджоли і монотонно гуділи важкі джмелі. Дорога збігала до містка через річку, за яким височів замок. Його світлі стіни з майстерною ліпниною, гладенькі колони, блискучі вікна і шпичасті дахи багатоярусних башт, криті синьо-зеленими пластинами слюди, вражали красою, викликали захват. Квітуча долина здавалися гармонійним килимом, що доповнює цю бездоганну велич. Зорян спрямував коня до містка і, минувши його, спинився перед водоспадом, що суцільною стіною, з шумом та бризками лився в отворі брами. Туман, мов укопаний, спинився перед стіною води.

— Ти щоразу тут спиняєшся і не наважуєшся йти, хоча знаєш, що це вдала ілюзія Солани, — зіскочив з коня Зорян і взяв його за вуздечку.

Кінь підійшов до потоку, витягнув шию і висолопив язик, наче намагаючись вхопити ним води. Не відчувши жодної прохолодної краплі, він крутнув головою, фиркнув і знову висолопив язик, блиснувши зубами.

— Ходи, потім будеш бавитися. У мене майже не залишилося часу, — потягнув його Зорян за вуздечку і пройшов крізь оманливі потоки. — Зайдеш сам до конюшні, там про тебе подбають.



Він відпустив коня і прожогом побіг до входу у замок. Відлуння швидких кроків розносилося високими коридорами. Але згодом цей ритмічний звук поглинув м'який синій килим, що встеляв широкі сходи. Зорян збіг сходами до масивних різьблених дверей. Він увійшов до великої зали, окинув її поглядом і спинився. Зала була порожньою. З високих вікон, обплетених лозою дикого винограду, потоками лилося сонячне світло. Воно виблискувало на темно-зеленому різьбленому листі, іскрилося на пластинах зеленуватої слюди, що повністю вкривала сусідню стіну і мінилася відтінками та яскравими доріжками лягало на долівку. Одна доріжка добігала і освітлювала порожнє крісло Акваріуса. Сонячні промені запалювали веселкові розсипи іскринок на гранях гірського кришталю та блакитного кварцу, що увінчував високу спинку крісла. Ці кольорові відблиски забарвлювали крісло і розходилися колами довкола. Найбільше коло досягало підніжжя дзюркотливого водоспаду, що потоками струменів між виступів зеленого кальциту.

Зорян відчув аромат лаванди і троянди та зрозумів про наближення Руфіни раніше, ніж почув її кроки. Він поглянув у сторону якраз тоді, коли вона вийшла з бічного проходу неподалік. Приталена сукня ніжного кольору м'яти підкреслювала насичений колір каштаново-мідного волосся, що хвилястими пасмами спадало на плечі з високо підібраного пучка. Шию Руфіни прикрашала коротенька низка бурштинового намиста блідо-жовтого кольору. Зате відшліфований великий бурштин, що звисав на срібному ланцюжку нижче вирізу сукні, мав насичений медовий колір, як і очі чаклунки.

— Радий тебе бачити! — усміхнувся Зорян і пішов назустріч. — Ти коли повернулася?

— І я рада тебе бачити, Зоряний хлопче. Повернулася вчора з невітнішими новинами, а після розповідей Акваріуса вирішила не зволікати і одразу зібрати всіх членів Ліги, ну і тебе.

— Я поспішав, та видно все ж спізнився, — видихнув Зорян, — а що в тебе за новини?

— Мені не вдалося роздобути камені молдавиту для Янка. Ходи, зараз про все переповім у кімнаті засідань. Там вже зібралися всі, крім Дамазо Атанасія. А він у часі точний і з'явиться вчасно.

Вони дійшли до середини широкого бічного проходу, за вікнами якого виднілася залита сонцем і вкрита барвистим килимом квітів долина, як позаду почулися стрімкі кроки. Обоє одночасно



озирнулися і побачили мага часу, який наближався стрімкими великими кроками та, здавалося ось-ось побіжить. Поли його фіолетової опанчі розвивалися у сторони і нагадували крила велетенського птаха, пишна кучерява шевелюра пружинила у такт ходи. Він вдивлявся в чималий пісковий годинник у срібній філігранній оправі. У ньому, крізь вузенький отвір, тоненькою цівкою збігали останні золотаві піщинки. Порівнявшись з Руфіною та Зоряном Дамазо Атанасія і справді побіг. Він спинився біля зачинених дверей і з шумом видихнув повітря, коли остання піщинка впала донизу. Він вдоволено усміхнувся, різким рухом перевернув годинник, а тоді з поважним виглядом взявся за ручку, широко відчинив двері і переступив через поріг.

— Я, як завжди, вчасно! — виголосив чаклун і лише тоді оглянувся. — А ви, молоді люди, трохи спізнюєтеся.

Руфіна з Зоряном переглянулися і з усмішкою поспішили слідом за ним. Знадвору долинув перший гулкий удар дзвону.

Руфіна широко розчинила двері і увійшла до залитої сонцем кімнати. Зорян відхилився, потягнув двері за ковану ручку, щоб їх зачинити. Він переступив через поріг і заледве не відскочив назад. Під ногами була вода. Прозора, чиста, блідо-блакитна і глибока... Та нога не пішла під воду, а твердо стояла на поверхні. Від неї лише розходилися кола врізнобіч. Там, у глибині, виднілися чималі пласкі камені, звивалися гілчасті водорості та спроквола коливалися кущики широкого підводного листя. Між ними снували зграйки риб, виблискуючи сріблястою лускою. Купка червоноперих мальків гуртом метнулася у сторону, коли з-за округлого каменя-піщаника випливла велика темно-сіра черепаха. Вона підпливла до ноги, роззявивши рогові щелепи. Зоряну здалося, що вона вчепиться у чобіт. Він різко підняв ногу. Водю розійшлися кола. Черепаха сахнулася, миттєво пірнула на дно і щезла в заростях водоростей.

Мелодійний сміх Руфіни змусив Зоряна відволіктися.

— Цікаво спостерігати за тим, хто вперше переступає поріг цієї кімнати, — промовила вона. — Ти тримався достойно, не підстрибував і не зойкав з несподіванки.

— Я ледь не повалився назад, — Зорян обережно опустив ногу. — Це чергова ілюзія Солани?

— Ні, це реальність, задума й витвір Акваріуса. Риби і водорості справжнісінькі, а тонка міцна долівка може витримати будь-яку





вагу, хоча зовсім прозора. Ходи, нас чекають, — кивнула чаклунка головою у сторону.

Погляд Зорян прослідував за кивком Руфіни. З протилежного кінця довгої кімнати, за овальним мармуровим столом, сиділи члени Чаклунської Ліги та з легкими посмішками спостерігали за ними. Якимось дивним здавалося те, що ніжки масивного білого столу та різьблені крісла спокійно стояли поверх води, в товщі якої вирувало життя. Зорян рушив за Руфіною, з подивом роззираючись довкола. Скільки він бував у замку, а потрапити до цієї кімнати не доводилося. Прозорою тут була вся долівка. Вона непомітно переходила у безмежний водний простір на місці бічної стіни, що вражав і був живою динамічною картиною. Десь ген звіддаля, на чистому клапті неба, сяяло сонце. В його яскравих променях густі дощові хмари набували лілового відтінку. З них косими смугами періщив дощ. Пролита вода пінистими потоками збігала з гірських вершин у долину. Краплі дощу пригинали до землі траву і важкі голівки квітів. Великі краплі збиралися на листі дерев, зривалися, важко хлюпалися на землю, просочувалися у пісок і наповнювали підземні струмки. Їх потоки стікали до безкрайого водного простору, що ряботів дрібними хвилями і зливався вдалині з блакиттю неба. Під палючими променями сонця водна гладь парувала. Ці випари здіймалися угору, злегка коливали повітря і зливалися у невеличкі білі хмарини. Вітерець ніс їх до дощових хмар, на льоту жбурляв у темну гущу. Хмари важчали, клубочилися і темнішали, поповнюючись новою порцією води, яка не втримувалася у сизо-фіолетовій товщі та проливалася на гори і землю новою стіною дощу.

Вражений Зорян усвідомив, що стихив ходу і поспішив за Руфіною, яка вже сідала за стіл.

— Мир вам, — обвів він поглядом чаклунів. — Дякую за честь бути запрошеним.

Зорян відчув букет змішаних ароматів, притаманних чаклунам. Вони не напружували, були приємними і незлостивими. Оберіг на грудях дрібно вібрував і віддавав тепло, реагуючи на силу та енергію чаклунів. Сестри Аурилію і Генхелія привітали його приємними посмішками, Дамазо і Альджабхах кивнули головами, Домн Болад підняв п'ятірню і добряче брязнув широкою сталевою пластиною по мармуру, коли опустив руку на стіл. Акваріус, який сидів у центрі столу, підняв посох з мінливим аквамариним на верхівці



і з дзвінким стуком опустив його додолу. Від цього звуку зграйки риб під ногами метнулися на глибину, а з-під столу вивернулася довга зеленава щука, шугнула і щезла у заростях водоростей. Акваріумом розійшлася мінлива бірюзова хвиля.

— І тобі миру, Зоряне, — стримано усміхнувся володар Магії води, і аромат свіжої зелені та прохолодної м'яти посилився. — Радий тебе бачити.

Зорян шанобливо кивнув головою, про себе відмітивши, що Акваріус повністю відновив сили після отруєння і має здоровий свіжий вигляд.

— Сьогодні, у переддень першої травневої ночі — Ночі відаючих, зібралися ми на засідання Ліги, щоб завершити ще взимку розплату і незакінчену розмову. Ми запросили тебе, Зоряне, щоб сповістити про прийняте рішення щодо твоєї ініціації, — урочисто виголосив Альджаббах. — Ще взимку, під час святкування останньої ночі Йоля, у стінах цього замку, з уст вельмишановного Мага часу Дамазо Атанасія, прозвучала пропозиція провести обряд ініціації і посвятити тебе у чаклуни без випробувань, з огляду на те, що ти є спадкоємцем сили Сільвануса і володарем магічного ножа. Дамазо вказував на твою перемогу над Фалько Флавіо, на повернення другого магічного ножа власнику, на порятунок Акваріуса і його учня Янка від підступних діянь Акраба та його знешкодження, а також на інші прояви твоєї Сили. Ми все це враховуємо, всі ці діяння значимі, та є лише доказом Сили молодого чаклуна.

— Згідно з уставом Чаклунської Ліги та споконвічними законами, доказом того, що відаючий вартий ініціації, може бути лише виконання конкретного випробування. Ні під яким приводом ми не можемо порушити ці установи, — скрипучим голосом виголосив Домн Болад. — Маг часу з добрих намірів, та все ж необачно, випереджає порядок подій.

Дамазо Атанасія тріпнув кучерявою копицею волосся у знак згоди і погладив рукою прозоре скло піскового годинника.

— Та-а-ак, час і тільки час показує, які діяння варті наступного етапу. Час велика сила! Він може згладити минуле, дає можливість обмірковувати майбутнє. Він безмежний у вчності, хоча у певний момент його може критично не вистачати. Час... А що таке час? Це буття, це течія, що тече з минулого у майбутнє і є незворотною. Це окремих вимір з своїми законами, якими я сповна оволодів, — при-



страсно промовляв він поступово стишуючи голос, поки зовсім не перейшов на незрозумілий шепіт.

Володар Магії часу розвернув кисті рук догори долонями і поволі, наче з зусиллям, підняв їх до найтоншої частини піскового годинника. Тонка цівка піску завмерла. Дамазо повернув долоні до скла і незрушно зафіксував їх не торкаючись годинника. Золотавий струмінь відірвався від купки піску знизу і став поволі підніматися угору...

— Я спроможний пришвидшити час, чи його сповільнити, навіть зупинити, а потім вирівняти, — не моргаючи промовив він, зосереджено вдивляючись у годинник світло-сірими, майже прозорими очима.

Чаклун знову зашепотів заклинання, моргнув, розслабив і струсив кисті рук. Пісок ринувся донизу якимось стрімким потоком. Піщинки наче намагалися чим швидше протиснутися у вузький отвір, щоб опинитися там, де мали вже знаходитися, щоб вирівняти затриманий час.

— Шановний Дамазо, ми всі визнаємо твою Силу і уміння поводити часом, та нині не будемо відволікатися, — злегка схилила голову Генхелія і обдарувала Мага часу надзвичайно чарівною посмішкою.

Чаклун поглянув на неї поверх піскового годинника, на мить завмер, а тоді струснув головою так, що аж кучерява шевелюра захиталася.

— Так-так-так, трошки захопився. Та про час можна говорити безкінечно. Він захоплює!

— Повернемося до питання, заради якого ми зібралися, — швидко промовив Альджабхах, щоб зупинити роздуми Дамазо. — Зоряне, ти здобув нашу повагу і визнання, тому вартий спілкуватися на рівних. Присядь за стіл.

Зорян кивнув головою і сів на крайнє вільне крісло.

— Ми визначилися з випробуванням, виконання якого має бути передумовою для твоєї ініціації, — проскрипів Домн Болад, — і воно безпосередньо пов'язане з тобою і з трьома магічними ножами.

Домн Болад пригладив і так гладеньке сиве волосся обома руками. Широкі рукави чорно-фіолетової мантиї спали до ліктів і оголили широкі сталеві пластини. Між ними з коротким виляском пробігла синювата блискавка.



— Ми всі двічі стали споглядачами подій, пов'язаних з магiчними ножами, хоча не знаємо всіх тонкощів цієї справи. У ці таїни найбільше посвячений Акваріус.

Кармініс повернулася до володаря Магії води. Витончені сережки з довгих кристалів гірського кришталю тихо задзвеніли.

— То нехай Акваріус відкриє всім завісу невідомості, — приємним мелодійним голосом промовила володарка Магії звуку.

— І повідомить Зоряну про прийняте рішення, — додала Сола-на, вдивляючись у великий перстень з іскристим опалом, що випромінював веселкове сяйво.

Акваріус провів поглядом ілюзорну веселкову дугу, що пробігла до аквамарину на його персні, а тоді стала втрачати яскравість і розтанула.

— Це давня історія, що має продовження, — обвів він усіх поглядом. — Сільванус, відчуваючи, що скоро відійде у вічність, розповів про силу трьох магiчних ножів. Кожен з них має своє призначення і створений на благо: формування світу, примноження позитивних енергій, пізнання законів природи, сотворіння, розвиток і зцілення. Кожен ніж призначається наступнику з добрими помислами і намірами, або сам обирає такого господаря. Того, хто їм заволодіє поза призначенням, може привести до загибелі. Є лише непідтверджені домисли, у який спосіб ними можна заволодіти силою і ці думки час від часу будоражать хворобливу уяву тих, ким заволоділа манія величчя та бажання володіти світом.

Акваріус задумливо поглянув на стіну, де у вічному круговороті рухалася і перебігала вода. Його сіро-блакитні очі потемніли і набрали відтінку грозових хмар.

— Ці пагубні думки виношували загиблі Фалько Флавіо та його учень Акраб. Вони мали намір заволодіти трьома ножами, зломити їх силу і змусити служити їм. Річ у тім, що сила трьох ножів неймовірна. У володінні темної душі з злостивими намірами вона може стати руйнівною, нищівною для всього живого і повергнути світ у морок.

Акваріус перевів подих і поглянув на Дамазо Атанасія та Зоряна. Його очі знову набули звичного кольору і заблищали, як аквамарин на посоху.

— Один ніж обрав за господаря Дамазо, другий ніж був призначений і став служити Зоряну. Третій ніж був заповіданий малому Янку ще до народження. Він успадкував гаруду Сільвануса



і частину його магічної Сили. Сільванус знав, що хтось проявляє надмірний інтерес до ножів, розповідав про спроби проникнути в його володіння, здогадувався про чийсь наміри і був цим занепокоєний. Тому один ніж заховав далеко в Зелених Карпатах, до того часу, коли Янко підросте, усвідомить свою Силу і зможе з ним управлятися. Або, у разі необхідності, потребуватиме підживлення його енергією. Цей час настав.

— Тепер все прояснилося, — проскрипів Домн Болад.

— А тепер перейду до випробування для Зоряна, — пильно поглянувши на хлопця Акваріус, примруживши очі, і аромат свіжої зелені та прохолодної м'яоти став відчутнішим. — Схований ніж може віднайти лише володар іншого магічного ножа.

— І це маю бути я, володар першого ножа Сільвануса і спадкоємець частини його Сили, — промовив хлопець.

Усі, хто сидів за столом, перевели зацікавлені погляди на нього.

— Я спробую віднайти ніж, призначений Янку, хоча не уявляю, звідки почати шукати і скільки часу на це піде... На мапах, які я бачив, Зелені Карпати займають чималий простір і зовсім відрізняються від наших земель, — задумливо промовив Зорян. — Це далекий і невідомий край.

— Коли так, то Сільванус вказав один орієнтир. Тобі треба буде віднайти великий камінь Сили, з якого сочиться енергія землі. А сила думки, відчуття і твій магічний ніж підкажуть, як діяти далі. І ще одне. Це можливо лише у час найдовшого дня і найкоротшої ночі у році, — додав Акваріус.

Зорян на мить замислився, а тоді погідно кивнув головою.

— Дякую вам за довірену мені честь. Я докладу всіх зусиль, аби виправдати віру у мене і мої можливості, та щоб допомогти Янку. Ми обоє наслідувачі Магії Сільвануса, це нас поєднує, споріднює. І я колись обіцяв батькам Янка всіяко йому допомагати й оберігати.

— Я була більше ніж впевнена у твоїй готовності до випробування, — самими куточками губ усміхнулася Генхелія, хоча її обличчя лишалося серйозним. — Та є ще одна заморока, яка робить твоє випробування подвійним. Це стосується задоволеного неспокою і тривожного стану Янка, після довготривалого негативного впливу Акроба та пережитих потрясінь взимку.

— Так, незважаючи на всі намагання, хлопчик повністю так і не відновив внутрішньої рівноваги. Це блокує і унеможлиблює



розвиток його здібностей розуміти та взаємодіяти з тваринами, птахами, рослинами, — в тихій задумі продовжив Акваріус.

У навислій тиші чувся тихий шум дощу та долинув далекий гуркіт громовиці, яка сійнула яскравою стрілою на живій картинній стіні.

— Я думаю, що магічний ніж допоможе йому повністю оговтатися і поновити Силу, — порушив тишу Зорян.

— Ніж має зовсім інше призначення, хоча теж може позитивно вплинути. Янку необхідно мати те, що допоможе розширити грані пізнання, пробудить внутрішні резерви, спонукатиме до розвитку його хисту, — виглянув з-за піщового годинника Дамазо Атанасія, тріпнув пишною кучмою і знову втупив очі у безперервну цівку золотавого піску. — Для мене це золотий пісок часу в будь-якому вмістилищі. Мені допомагає його споглядання, а процес, коли він збігає з долоні крізь пальці, відкриває віковічні премудрості, несе просвітлення.

— Це якраз те, про що я говорила ще взимку і про що хотіла повідати, — почувся приємний голос Руфіни. — Дехто з присутніх посвячений у цю справу і в мої наміри допомогти Янку.

— Ти про видіння, яке бачила ще зимою? — здогадався Зорян.

Він відчув, як ніжний аромат лаванди і троянд, аромат Руфіни, наповнив кімнату.

— Так. Я тоді бачила видіння. Допомогти і врівноважити стан Янка зможуть рідкісні камені молдавиту. Вони здатні знімати наслідки від найбільших потрясінь і підсилювати життєві сили. Їх відносять лише у одному єдиному місці, на берегах річки Молдау, в далеких краях за Зеленими Карпатами. Тому молдавці роздобути надзвичайно важко і мало хто про цей камінь чув. За останній час у Лучеську я кілька разів у зустрічалася з відаючими із різних країв, що, як і я, володіють Магією каменів. Серед них жоден не має молдавиту. Цей камінь може мати лише один чаклун, що живе в Зелених Карпатах. Мені привелося його бачити лише тричі за все життя. Він веде самотницьке відособлене життя, а на зібрання чаклунів з'являється вкрай рідко, і то лише тоді, коли хоче роздобути щось незвичайне для своєї колекції каменів. Чаклунів у свої володіння він не підпускає: чи то затаїв на всіх якісь давні незвідані образи, чи то погорда не дає контактувати, чи йому начхати на всіх докола, а чи цурається свого надто незвичного вигляду, що завжди викликає подив і насторожує, а може, все разом взяте...



Хто знає? У мене нема жодного знайомого і навіть здогаду, кому з чаклунів вдалося хоча б трохи зблизитися з ним... Хоча ходять чутки, що Альбус інколи допомагає людям...

— Альбус? Білий чаклун? — з легким здивуванням у голосі перепитала Кармініс і злегка підняла брову.

Її приємний мелодійний голос дивним чином вплинув на довгі тонкі кристали гірського кришталю, що заіскрилися на кольє і сережках. Вони видали якийсь надтонкий, ледь вловимий звук, що змусив злегка коливатися повітря.

Руфіна сперлася об спинку крісла. Великий відшліфований бурштин на її грудях сяйнув мінливим медовим блиском.

— Ти його знаєш?

— Так, доводилося зустрічатися. Він володіє не тільки Магією каменів, а й Магією звуку. Альбус їх поєднує дивним чином і може змушувати каміння рухатися і співати. Він і справді ні з ким з чаклунів не зближується й нікого у свої володіння не допускає. Та у мене з ним було кілька достатньо дружніх зустрічей та цікавих розмов. Може, це пов'язано не лише з Магією звуку, а й з незвично світлим кольором мого волосся, як і в нього.

— То це ж чудово! — злегка стукнув посохом Акваріус. — Ти швидко можеш вирішити питання з каменями молдавиту для Янка.

Кармініс повернула до нього голову, і її дуже світле волосся заструменіло по плечах та спині й сяйнуло сріблясто-блакитними пасмами. Володарка Магії звуку якусь мить промовчала, наче добирала необхідні слова.

— Мене не запрошували у володіння, як і будь-кого іншого з чаклунів. Я цього не можу зробити в силу чаклунської етики, бо це сприйматиметься як вторгнення.

— А чому він живе так самотньо й відособлено? — вихопилося у Зоряна.

— Альбус має незвичний вигляд. У нього зовсім бліда шкіра, безбарвне волосся, брови, вії, а очі рожевого відтінку. Він погано переносить сонячне світло. Це всіх насторожує, якщо не відлякує. Альбус завжди це помічав, відчував страх і відразу тих, з ким доводилося зустрічатися чи спілкуватися, тому усамітнився і покидає свої володіння лише коли сам вважає за необхідне. Його колись втягнули у чаклунські інтриги, підступно обмовили, тому у нього до всіх чаклунів страшна недовіра і підозрілість.

